

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 8.
ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ ΦΡ. 10.

**Πρὸν τοὺς κλειδῶνας ἀρχίσω,
τὰ ἐξῆς θὰ προλογίσω.**

Κυρίες μου καὶ κύριοι, ἀφοῦ καὶ τὸ ἄλλοις χρόνοις,
σὰ γυναικοῖλα προσετῆ, σὰς ἔρριχνα κλειδῶνας,
κι' ἐμάντενα τὴν τύχη σας καὶ κάθε μυστικό σας,
κι' ὄσ' ἄλλ' ἀπόρρητα γλυκὰ καλεῖ τὸ φυσικό σας,
ἐπιθυμία βλέπωντάς πῶς ἔχετε μεγάλη,
κι' ἐρέτος ἀπεφάνισα νὰ σὰς τοὺς βίξω πάλι.

Χαριτωμένα κι' ὠμορφα τοῦ τόπου κοπελούδια,
χωρὶς σπαθέντο τρέξετε ν' ἀκούστε τὰ τραγουδιὰ,
ν' ἀκούστε μάντεμα καλὸ γιὰ κάθε πολυφίλητο,
π' ὁ κλειδῶνας σὰς τὸ βγαλε ἀφ' τὸ νερό τ' ἀμίλητο.
Ἐλάτε, κοπελούδια μου, νὰ σὰς τὰ τραγουδήσω,
ἐλάτε μπιζουδάκια μου νὰ σὰς καλοκαρδίσω.

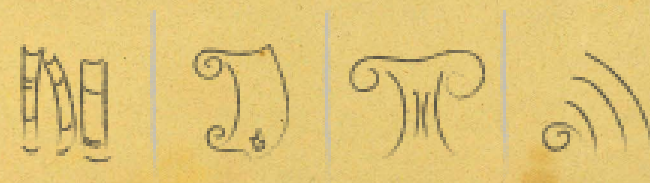
Ἀσένητῃ ἅη Γιάννη μου καὶ δώδεκ' Ἀποστόλοι,
ἀφίσατε τὸν Οὐρανὸ κι' ἐλάτε στ' Ἀργιστόλι
ἐλάτε νὰ βλοήσετε μὲ τ' ἄγιο σας χέρι,
μιὰ κατσαριόλα μὲ νερό ποῦ γούρι θὰ μᾶς φέρη,
κι' εὑρετε σφῆς ποῦσθ' ἄγιοι τὸ μέσο καὶ τὸν τρόπο,
νὰ παντρευτοῦν ἢ μορφονιές, πὼπάλησαν σ' τὸν τόπο.

Βλογήσατέ μου τὸ νερό κι' οἱ ἅγιοι Φανέντες,
νὰ βγάλω λιανοτράγουδα γιὰ τοὺς ἀπαλλαγέντες,
π' ἂν δὲν τοὺς πλήγωσ' ὁ Ἐτέμ. μὲ τ' ἀνάμμένο βόλι,
τοὺς πλήγωσαν ἢ φράδες ποῦ βγάνει τ' Ἀργιστόλι.
Βλογήσατέ μου τὸ νερό, θεῆραστοι πατέρες,
νὰ φχαριστήσω σερνικούς καὶ μανοθγατέρες.

Μὲ τὴν εὐχή τ' ἅη Γιαννιῶ ὑδρωγε τῆς ἀκρίδες,
κι' ὄχι μεξέδες τοῦ σουβλιῶ σὰ μερικὸς μεπερήδες,
μὲ τὴν εὐχή τ' ἅη Γιαννιῶ τοῦ πρώτου θεοδόγου
βγάνω κλειδῶνας Βασιλεῖα, κλειδῶνας Διαδόγου,
κλειδῶνας γιὰ καθέναν ποῦ κᾶτι νὰ σημαίνει,
κλειδῶνας καὶ γιὰ κάθε μιὰ, κυρὰ πουρβερωμένη.
Κι' εἶναι νομίζω περιττὸν νὰ πῶ σ' τὴν κάθε ντάμα,
πῶς εἶναι καὶ ἀγένεια κι' ἀνεμουλιὰ συνάμα,
μ' αὐτὰ τὰ λιανοτράγουδα σὰν τίγρις νὰ θυμώση,
καὶ μὲ τὸ σκαρπινάκι της σ' τὰ μούτρα νὰ μοῦ δώση,
κι' ἐνῶ ἐγὼ θὰν τῆς εἰπῶ τοῦ κλειδῶνα τὸ γούρι,
ἐκείνη νὰ μὲ φορτωθῆ καὶ νὰ μὲ πῆ γαιδοῦρι.

Ἐπειτα τί σὰς φταίω γὼ ἂν καμμιανῆς ἢ μοῖρα της,
θελήτη μὲς τὸν κλειδῶνα νὰ δείξη τὴν ἀρμύρα της,
τί φταίω γὼ ὁ ἔηγητῆς, χρυσᾶ μου κοπελούδια,
ἂν τύχη καὶ σὰς πέσανε ἀνάποδα τραγουδιὰ;
Σκεφθῆτε το καὶ μοναχὲς πῶς δὲν εἶναι δουλειὰ,
ἀδίκως νὰ μὲ βάλετε καὶ πάλιν σὲ μεπιλιὰ.

Ζαχαροκάμωτα κορμιὰ. πορτογαλένια στήθεα,
τ' ἅη Γιαννιῶ ἢ πρόνοια, ἢ χάρι κι' ἢ βοήθεια,
ἐκαμ' ἐρέτος κι' ἐβγάλα μ' ἐτούτους τοὺς κλειδῶνας,
τραγουδιὰ ποῦ θὰ μείνουνε σ' τὴ μνήμη σας γιὰ χρόνους.
Κι' ἔτσι κι' ἐσεῖς χαϊρέσαστε κι' ἐγὼ πουλιῶ τὸ φύλλο,
καὶ ποῦ χερσιῶ ποῦ τόγραψε δὲν τοῦ μυρίζει ξυλο.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΜΟΥΡΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΙ. Σ4.Υ1.Φ1.0014

Κλειδίνας τοῦ Βασιλῆ,
ποῦν' ἡ πρώτη μας δουλειά.

Βασιλικὸ μᾶς μύρισε, σ' τὴ μύτη μὲ χαρὰ,
μὰ γίνηκ' ὁ βασιλικὸς τσουνκίδα, Τζωρτζαρά.

Τσουνκίδα ποῦ μᾶς ἐψήσε τ' ἀγέωχα βουβούνια,
καὶ δὲν θὰ ἰδοῦμε γιατρεῖα μ' ὄλα τὰ μιλιούνια.

Εὐχομαι χίλια Βασιλῆ νὰ φθάουν τὰ χρονάκια σου
κι' ἄλλη χρονιά νὰ μὴ συμβῆ νὰ χάσῃς τὰ μπανάκια σου.

Κλειδίνας τοῦ Διαδόχου,
ἀληθείας ὑπερόχου.

Ἄγαλια γάλια μὲ καιρὸ κι' ἡ ὥρα δὲν ἐχάθη,
καὶ μὲ τ' ἀρνιά τῆς Λάρισσας γιατρεύονται τὰ λάθη.

Βρουντοῦν ἐδῶ, βρουντοῦν ἐκεῖ πολέμου κανονόπουλα,
κι' ἀπὸ σφαγῆς σπορακτικῆς γλυττώουν τὰ χινόπουλα.

Τὶ νὰ σοῦ κάμῃ τὸ παιδί, ὅσο κι' ἂν ἔχη στέμα
ἀφοῦ τὸ 'ξέχυσ' ὁ Ἐτέμ καὶ τῶκε τὸ αἷμα.

Κλειδίνας τοῦ Ντελιγιάννη,
ποῦ ἐντύπων τὰ κἀνη.

Θόδωρε ποῦ σ' ἐδώρησε ὁ Θεὸς σ' τὴ 'Ρωμιοσύνη,
νὰν τὴ χαλάς κάθε στιγμή ποῦ πέρνει καλοσύνη,

Θόδωρε πὸ γεννήθηκες μονάχα γιὰ βλκκελες
καὶ σ' τὰ καλὰ καθούμενα νὰ κρᾶζῃς ἡλικίες,

Θόδωρε π' ἀφ' τὰ σπίτια τους τ' ἀνθρώπους ἐξελάκησες,
νὰ δώσ' ὁ Θεὸς νὰν ὑστερῇ φορὰ ποῦ μᾶς ἐτσάκισες.

Κλειδίνας τοῦ 'Ράλλη,
μὲ σπουδὴ μεγάλη.

Ἔσκουζες γιὰ τὸν πόλεμο πρὶν νὰ χωθῆς σ' τὸ μέλι,
καὶ τότε ποῦ τὸ χόρτασες, ἡσύχασες τεμπέλη.

Σ' ἐκαταλάβαμε κι' ἐτὲ τῶν Ἀθηνῶν τσιράκι.
πῶς εἶται πούλιο μπόσκικος κι' ἀπὸ τὸ Θουωράκη.

Κλειδίνας, Ἐτέμ Πατσᾶ,
ποῦν τὰ λόγια του χρυσᾶ.

Χαρά σ' ἐτὲ πὸ κίνησες μὲ τόση εὐλογία,
νὰ κήνυγῆσῃς τοὺς λαγοὺς ἀπὸ τὴ Θεσσαλία.

Χαρὰ σ' ἐπένα Τουρκαλᾶ πῶγινες νοικοκύρης,
κι' ἐθέρισες τὴ Λάρισα μὲ δίχως νὰν τὴν σπείρῃς.

Χαρὰ σ' ἐπένα Δράκοντα τῆς ψευτοχαλιμᾶς
πὸ λάμπαζες τὸν Κώστα μας κι' ἐτρόμαζες κι' ἐμᾶς.

Κλειδίνας πολὺ γλυκὺς,
τὸ 'Ἐταιρία, τὸ 'Ἐθνικῆς.

Ὅσο κι' ἂν θέλῃς νὰ κρυφτῆς πίσω σ' τὰ δάκτυλά σου,
νὰν τῶχεις πλέον σίγουρο πῶς θάβρῃς τὸν μπελᾶ σου.

Κι' ἐνῶ ἐλπίδα σ' εἶχανε σ' τὸ πρῶτο οἱ 'Ρωμνοί,
τώρα σοῦ βρίσκουν ἀφορμὲς νὰ κάτῃς σ' τὸ σκαμνί.

Ἀόρατῆ μου δύναμι μ' ἐτὲ θὰ ξεθυμᾶναι,
ἂν τύχῃ κι' ἀρεστάρουνε τὸν Ἄθω τὸ 'Ρωμάνο.

Κλειδίνας γιὰ μερικὸς,
ἀφεντάδες σερνικὸς.

Βλέπεις γιὰ νᾶται σὰν κι' εἶμ' ἐν τὸ πρόσωπο τσουνκάλι,
μὲ πόση ψίχρα σοῦ μιλεῖ ἡ μίκα καὶ ἡ ἄλλη;

Ἄδίκως βασανίζεσαι, τοῦ κάκου κάνεις στρατές,
ἀφοῦ τὸ πῆρ' ἀπόφασι νὰ σοῦ γυρνᾶ τῆς πλάτες.

* * *

Σὰν τὸ μικρούτσικο παιδί σὲ πιάνει τὸ παράπονο,
ἐκεῖ ποῦ συλλογίζεσαι τὸν κόσμον μας τὸν ἄπονο.

Σ' τόπα καὶ πάλι πῶς ἐδῶ μισοῦν τὴν ξένη βράττα
καὶ μὴν κυτᾶς ἂν κάποτε, φουμάρις σ' τὴν ταραττα

* * *

Μέσα σ' τὴ μέση τοῦ γυαλοῦ εἶν' ἕνα σπῆτι ἄ λ τ ο,
ποῦ μὲ μαράζι τὸ κυτᾶς μ' ἀπὸ τὸ νοῦ σου βγάλτο,

Πῶς θ' ἀληθῆψῃ τ' ὄνειρο κι' ὅσο κι' ἂν σουλατσάρῃς,
ποτὲ δὲν θάρτη σπῆτι σου, γιὰ βίζιτα ὁ φλάρης.

* * *

Σ' ὄλα σιγᾶ τὸ στόμα σου καὶ μόνον εἶναι βρῆτι,
ὅτκν σοῦ δώσουν ἀφορμὴ νὰ λὲς γιὰ τὸ Παρίσι.

* * *

Ἐιούταξα σ' τὸν οὐρανὸ κι' εἶδα ἵνα δυὸ στεφάνια
καλὰ κάμες κι' ἐμούτζωσες σφραγιδες καὶ μελάνια,

Ἀφοῦ τ' αὐτί μας γλήγορα προώρισται ν' ἀκούσῃ,
ἐνδεξο νίκης τρόπαια γιὰ τὸ ξανθὸ σου μούσι.

* * *

Γενναῖε σπαρτιάτα μου, π' ἂν ἦσουνε σ' τὰ σύνορα,
ἤθελε πιάσῃς τὸν Ἐτέμ ἀπὸ τὰ τσίνορα,
Καλότυχος ποῦ νᾶξερε μὲς τὴν καρδιά τί κρύβεις,
ἀφοῦ τὴν πρώτη σου χαρὰ, τὴν ἀπαντᾶς καὶ σκύβεις.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ι Α Κ Ω Β Α Τ Ε Ι Ο Σ
Υ Π Ο Τ Ρ Α Φ Η Ο Ε Σ Τ Ι Μ Η Π Ρ Ο Σ Ο Ν Τ Ι Α Ν Τ Η Σ Α Δ Ο Σ Μ Α
Υ Ο Ι Κ Ι Ο Σ Π Α Τ Ρ Ι Κ Ι Ο Σ Π Η Ο Λ Λ Α Υ Σ

Φίλε πιστέ κι' αγόριστε, τί στίχο νά σοῦ γράψω;
 πού βλέπω τήν αγάμνια σου καί μεύρηται νά κλάψω;
 Τίνα σοῦ πῶ, πού τίποτα σ' τόν κόσμο δέν σ' ἀξέσει,
 ἐκτός ἀπό τή μουσική κι' ἀπό τὸ σήια βελέσι,

* * *

Κατσαρομάλινο παιδί πούσε σ' τὰ μούτρα τσεύλα'
 πού σ' τοῦ σκυλιού σου τὸ λαιμό ἐδέθηκε κορδελα,

Ἡ πέσ μας τι ἀνι σιέπτεσαι καμμιὰ δουλειὰ μεγάλη,
 ἢ κάμε πῶς ὑποχωρεῖς νά ἐγασθοῦμ' οἱ ἄλλοι.

* * *

Κομπέ μου ἀρχιδάσκαλε πῶχεις λαμπρὴ σποιδή,
 κι' ἀπό σκηνῆς ἀπήγγειλες πολλά γιὰ τὸ "παιδί",

Αὐτὲς τῆς ὥρας τῆς ζεστῆς πού γείνοντι ἐξετάσεις,
 εἶται ὁ μόνος πού μπορεῖ μὲ κόρτε νά χορτάσει.

* * *

Ἄγγελος εἶσαι σ' τ' ὄμοια, ἄγγελος καὶ σ' τὸ σῶμα
 καὶ μοναχὰ σ' τὸν ἔρωτα δέν ἔγινες ἀόμοια.

* * *

Δετόρε τετραπέρατε πού τρέχεις, χέρι χέρι,
 καὶ τὰ κρυφὰ σου μυτικὰ κἀνένας δέν τὰ ξέρει,

Δέν εἶναι κρίμα νὰ λ' ἐγὼ σὰ λύκος ἀφ' τὴν πείνα,
 καὶ σὺ νά μὲ χλις σπῖτι σου, φραντσεῖζα κι' ἀραπίνα;

* * *

Εἶσαι ψιλόσ, εἶσαι λιχνός καὶ ντοῦρης σὰν κολῶνα,
 καὶ μ' ὄλ' αὐτὰ τὰ κάλλη σου, ἀγάπησες χελῶνα.

* * *

Ἄν σ' τὴ Βουλὴ σὲ στείλουμε πᾶσι τὸ παρλαμέντο!
 λές καὶ σοῦ πέρνετ' ἡ μιλιὰ ἐκεῖνο τὸ μομέντο.

Κι' ὅταν ἀρχίσ' ἡ γλώσσα σου σ' τὸ χάνι τοῦ Σωτήρι,
 μᾶς κἀει καὶ σαρτένουμε ἀπὸ τὸ παρεθύρι.

* * *

Πουλί μου κἀμάτο μὲ τὸ κομπὸ ποδάρι,
 τὸ ἀρχὲς ἔβανα στοίχημα πῶς δέν θά σ' ἀρπαδάρη,

Ἦστερα ὅμως πῶβλεπα σ' τὸ Μέτελα νοήματα,
 ἔγασε τὴν ὑπομονὴ κι' ἐφώναξα "βλαστήματα",

* * *

Ἀπόλλων γίνεσαι σωστό; τὴν κάθε Κυριακὴ,
 κι' ἐνῶ προβαίνει τ' ἄρμασσοῦ ἀφ' τὴν Ὀβριακὴ,
 Φωτίζουν ἢ ἀκτίνες σου τὸ Ἀργοστόλι ὄλο,
 ἴσια μ' ἐκείνη τὴ στιγμὴ πού κρύβεσαι τ' τὸ μῶλο.

* * *

Ἄν ἤτουμε ψιλότερος, καὶ θ' ἔλαμπεσ ἄν ἥλιος,
 καὶ θά σ' ἐπροβιάζαμε νά γένης "Ὁν Μπαζίλιος",

* * *

Ἐπρεπε νᾶμαι ποιητὴς πού νάχω πένα Βάντε,
 νά γράψω τοὺς θριάμβου σου ἀειθαλλῆ ἀμάντε,

Νά γράψω πῶς γιὰ σένανε ἢ νιάμες πέρνου βόρτες,
 νά γράψω πῶς σ' ἐκρύβανε ὀπίσ' ἀπὸ τῆς πόρτες.

**Κλειδωνες γὰ τὰ θυληκά,
 τ' ἀθῶα καὶ τ' ἀνατιμικά.**

Κυρά πού σ' ἐνοστήμισε τὸ ἀττικὸν τὸ ἄλας,
 πῶχεις πινέλο Ῥαφαήλ καὶ δίπλωμα δασκάλας,
 Ὁπῶχεις ζῆλο σ' τὴ σπουδὴ κι' ἀσκόνεσαι μὲ τ' ἄστρα
 καὶ τρίτσα πούν' ὀλόκληρη τζιφάνια σὲ γάστρα,
 Γλίγορου γάμου κλειδῶνα τὸ χέρι μου σοῦ βγάνει,
 μ' ἔνα γαμπρὸ πού νά μπορῇ σ' τὸ πάσο νά σὲ φράνη;

* * *

Ζουλευτικὴ τρυγῶνα μου, ἴψηλοῦ σπιτιοῦ στολίδι,
 πῶχεις πολὺ περίφημο βελόνι καὶ ψαλλίδι,
 Πῶκαμες τόσους κι' ἔτρεμαν ἔμπροστά σου σὰν κουνέλια;
 ἀπὸ τὴν ὥρα π' ἀρχίσεις νά πλὲς τὰ κοπανέλια,
 Ὁ κλειδῶνας πού σῶπεσε διηλοῖ καὶ ἠμολογᾷ,
 πῶς ἔνας Νυχτοκόρακας ψυχρὸς σὲ κηρυγᾷ.

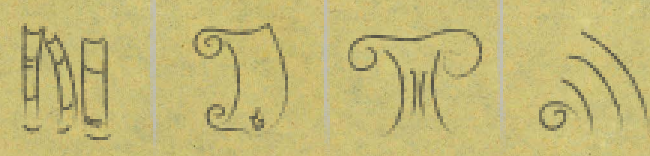
* * *

Κυρά μου πῶχεις αἶμα μπλοῦ σὲ κάθε ἀρτηρία,
 κυρά μου πού σ' ἐστείλωνε σκολεῖσ' σ' τὴν Ἑσπερία,
 Πονηρμένη γόπα μου πού μ' ὄσα κι' ἂν σοῦ κἀνουμε
 οἱ τρατολόγοι τοῦ παρᾶ σ' τὰ δίκτιχ' σὲ δέν πιάνουμε,
 Φοβῶσουμε τὸν ἔρωτα γλυκειά μου καστανόματη,
 μὴν πάθης ὄσα ἔπαθε καὶ μιὰ σου συνονόματη.

* * *

Ἐχεις καρδοῦλα μάλαμα γλυκειὰ σὰν τὸ μπελτέ
 καὶ χρῶμα σὰν τὴ κόκκινη τὴ μπλοῦζα τοῦ Μπερτέ.
 Ὁ κλειδῶνας πού σῶπεσε, σ' ἔχει γι' αὐτοκρατορίτσα,
 κι' ἂς εἶσαι μὲς τὸ Οὐ β ρ ο ἄ ρ τροπόστρα, καὶ μαστόρίτσα.

* * *

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Μελαγχρινό μου Οηλικό ποῦσ' ἔξυπνο καὶ σβέρτο,
καὶ κάνεις χοῖσι φοβερό, τοῦ σί κ, τοῦ τζά, τοῦ τσέρτο,
Κι' ὁποῦ σὲ ξεχωρίζουνε μέσα σὲ τόσες ἄλλες,
τὰ γέλογα σου ποῦ μοιάζουνε σεμιτονάτες σκάλες,
Φαίνεται ἡ μοῖρα σου χρυσῆ, χρυσῆ σὰν τὴ καρδιά σου
ἂν καὶ κρεμάς ἀλύπητα καρδιές ἀφ' τὰ γιαλιὰ σου!

Ξανθὴ γαλιανομάτα μου, μικρὴ μὲ πλούσια κάλλη,
ποῦνε γιὰ τὴν πατρίδα μας ἢ ἔγνωια σου μεγάλη,
Κι' ἂν τέτοια ἔγνωια εἶχανε κι' οἱ ἀξιωματικοὶ μας,
ἢ Πόλι πόρα θάτανε, χωρίς πολλὰ, δικά μας.
Παράτα τὴν πατρίδα σου σ' τ' ἀπάντεχο μορφόριο,
καὶ μοναχὰ στουντιάριζε γιὰ τὸ κοντεβιάτοριο.

Ψηλὸ κυπαισιάνι μου μὲ τὴ λιγνή σου μέση,
ποῦ σ' τὰ ψηλὰ τὰ σίερα νὰ κάθεται σ' ἀρέσει,
Κάθε κινώργιο φόρεμα ποῦ κάνεις καὶ φορεῖς,
τόσο πουλιὰ περήνανα τοὺς γιέγκηδες θωρεῖς.

Ξυπὸ πουλι, πιστὸ πουλι, μεγάλης βράτσας, γκόνη,
χαρὰ σ' εἶσε πώμαζεψες σὰν ἔξυπνο λιγκόνι,
Σιγύρια γιὰ τὴ σάλα σου καὶ γιὰ τὸ καμάρο σου,
ἀροῦ κι' ἀλήθεψε πολὺ τ' ὀλόχουο' ὄνειρό σου.

Ὅσα μαρτέλα καὶ χορδὲς μετράς σ' τὸ πιάνο φόρτε,
τόσοι τρελαίνονται γιὰ σὲ καὶ σοῦ γυρεύουν κόντε.
Κι' ὅμως ὁ κλειδωνας μιλεῖ καὶ λέει πὼς μονάχι,
μπορεῖ ν' ἀκούσουμ' ἀζάρνα πὼς ἀρπάζεις τὸ χάχα.

Χαριτωμένη πέρδικα π' ὀλόγλυκα λαλεῖ,
μινιὸν ζαχαροκάτωτη, μινιὸν ἀειθαλλής,
Ἄν τόξερα πρωσιότερα πὼς θάσαι νοσοκόμα,
τὰ πήγενα νὰ πληρωθῶ, νὰ μ' ἀρωτίτος ἀκόμα.

Παραξενιάριο πουλι καὶ μαυροφορεμένο,
ποῦ τῆς ματιῆς σου ἢ φωτιὰ ξυπνάει πεθαμμένο,
Ἐλα μαζί μου παίρισε νὰ μὴ σὲ λένε ξένο,
πὶ' ἐγὼ, χαλί νὰ μὲ πατήης, γι' ἀγάπη σου νὰ γένω.

Βασιλικὸς πλατύφυλλος τὸ μόντζο σου στοῖζεῖ,
καὶ τσ' ὠμορφο σου πρόσωπο, ἡ κρὲ μ. Σιμὸν, γιαλιζέι.

Σὰν τὸ ψυράκι τοῦ γιαλοῦ γλῶστρά; ἀφ' τοῖς ψυράδες,
γιὰ νάχης δέκα κούρβουλα καὶ μιὰ φουγιὰ παράδες.
Τύχη καλὴ καὶ γλήγορη ὁ κλειδωνας σου γράφει,
κι' εἶν περιττό, δ.ξ.ζιὰ ζερβιά, νὰ τρέχης σὰν ἀλάφι!

Κι' ἐσένα πέφτουν γλήγορα, χαρούμενα στεράκια,
ποῦδες Ἀθήνας θεάτρα καὶ Πάτρας συντριβάνια.
Κι' ἐσένα (ἂ) ἢ τύχη σου καλλὴ κι' εὐτυχισμένη,
κι' ἂς ἤρουνε προωιότερα κακοστοραγιαμμένα.

Σὰν τὸ μικρότερο τοῦ Τζῶν βαπόρι, σ' ἐνομάζουνε
καὶ γιὰ τὴ βίτορία σου ταρατσες σὲ θαυμάζουνε.
Ζιζάνιο χειρότερο κι' ἀπὸ τὰ μένα εἶσαι,
(ὡς καὶ τὸν Ἀδδελόπουλο, μὸς λένε, πὼς μιμείσαι.)
Ὅλα σου εἶναι ὠμορφα, τὰ παιδιχίρια γέστηα,
καὶ μόνον δὲν χωνεύεται ἡ κίτρινή σου βέστηα.

Ληδόνι μου ποῦ τὰ πουλιὰ μεθοῦν ἀπ' τὴ λαλιά σου,
ποῦ σ' τὸ γλυκὸ σου πρόσωπο στεράνι ν' τὰ μαλιά σου,
Πὶ' ἀφθονες σῶδωσ' ὁ Θεὸς τῆς Ζηλεμένης χάρες,
καὶ πότε μ' ἀρπες βρίζεσαι καὶ πότε μὲ κιθάρες,

Εἶδα σὲ μοῦτρα πούρβερες, εἶδα σὲ μοῦτρα σκόνες,
εἶδα μεγάλα ξαφνικά γὰ βάνουν ἢ κοκῶνες,
Μὰ σὰν τὸ πορβεράρισμα ποῦ συνθηεῖζει μία,
σ' τοῦς κάσμουσ πὼπαράτρεχα δὲν τῶδα σὲ καμμία,

Τόσον καιρὸ ποῦ τόκρυβες, γιὰτὶ νὰ μὴν τὸ πῆης;
μπροστά σ' τὴ φλόγα τῆς καρδιάς δὲν φαίνετ' ἢ ντροπῆς,
Κάμε νὰ φᾶμε γλήγορα τοῦ γάμου τὰ κουφέτα,
καὶ μὴν ξεγάσης, μπ.λια νὰ στείλης τοῦ Μολφέτα,
Ποῦ βγάνωτα; τὸν κλειδωνα σου εὔχεται νὰ ζήσης,
καὶ τὰ Ἀθράμ καὶ τοῦ Ἰσάκ τὰ πλούτη ν' ἀποκτήσης.

Πρὶν ἢ ψιχί μου ἀναβῆ σ' τοὺς οὐρανοὺς ἐπάνω,
ὕστατην χάριν σοῦ ζητῶ, νὰ παίξεις λίγα πιάνο!

Πέξε μου σεβοτοβήλυκα τοῦ Λιστ μιὰ ῥηψοῖδια,
κι' ἂς εἶτες γιὰ τὴ φάτσα μου πὼς κάνει ἀηδία,

Κρυφὸ φῶς, φέγγε μου νὰ ζῶ σ' τοῦ βίου τὸ σκοτάδι,
κρυφὸ φῶς, φέγγε μου νὰ ζῶ ὡς ποῦ νὰ μ' πῶ σ' τὸν Ἀδη.

ΤΥΠΟΣ ΛΕΟΝΤΟΣ Ν. Π. ΚΟΥΡΒΙΣΙΑΝΟΥ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

